

I § 2 i Loven af 1929 er det foreskrevet, at Indstillingen om Foretagelse af Sterilisation skal være tiltraadt af paagældende aandssvage, at Indstillingen skal være ledsaget af en Erklæring, men ikke et Samtykke, fra paagældendes Værge, hvorhos der, hvis paagældende er gift, og Samlivet ikke er ophævet, som Regel skal foreligge Samtykke fra Ægtefællen i at Indgrebet foretages.

Naar disse Bestemmelser foreslaaes ændrede, er det af følgende Grunde:

Man maa gaa ud fra, at Loven vil blive praktiseret saaledes, at Foretagelse af Sterilisation i praktisk talt alle Tilfælde vil blive foretaget efter paagældendes egen Begæring — eller dog med dennes Samtykke — men hvis det af samfundsmæssige Hensyn i enkelte Tilfælde maa anses for paakrævet, at en aandssvag, som kan klare sig udenfor Anstalt, sættes ud af Stand til at sætte Børn i Verden, findes det betænkeligt, at Sterilisation ikke skal kunne foretages, fordi paagældende — eller den med ham samlevende Ægtefælle — paa Grund af manglende Forstaaelse af Indgrebets Natur og Følger vægrer sig ved at lade dette foretage.

Da Indgreb i Forplantningsevnen i Henhold til de her foreslaaede Bestemmelser vil være at foretage overfor Personer, af hvilke en Del ikke er i Stand til at træffe en virkelig selvstændig Beslutning, har man bl. a. for at hindre, at de udsættes for utilbørlig Pression om at lade Indgrebet foretage, foreslaaet, at der altid skal beskikkes en Værge for dem, der efter at have gjort sig klar over Beskaffenheden og de antagelige Følger af Indgrebet, skal tiltræde, at dette foretages. Der er herved formentlig skabt den nødvendige Sikkerhed for, at Sterilisation af en aandssvag uden Samtykke fra denne kun vil finde Sted i Tilfælde, hvor det af samfundsmæssige Hensyn, derunder Hensynet til paagældendes eget Tarv, maa anses for paakrævet, at Indgrebet foretages.

Udgifterne ved Foretagelse af Indgrebet er foreslaaet afholdt af paagældende Anstalt under Hensyn til, at Sterilisation er forudsat kun at finde Sted, naar samfundsmæssige Hensyn taler derfor. Iøvrigt er samtlige hidtil foretagne Sterilisationsindgreb blevet udført paa ubemidlede aandssvage, og Udgifterne derfor i Overensstemmelse med Bestemmelserne i den gældende Lovs § 4 indtil den 1. Oktober 1933 blevet afholdt efter „Fattiglovgivningens almindelige Regler“ og efter denne Dato, da Loven af 20. Maj 1933 om

offentlig Forsorg traadte i Kraft, efter „Forsorgslovgivningens Regler“, altsaa af Statskassen, jfr. sidstnævnte Lovs §§ 66 og 69.

Til § 6.

Som anført i de almindelige Bemærkninger og Bemærkningerne til Lovforslagets § 5 vil de i Lovforslaget omhandlede Sterilisationsindgreb overfor aandssvage kun kunne finde Sted, naar samfundsmæssige Hensyn af social Forsorgs Karakter taler for, at den aandssvage sættes ud af Stand til at faa Afkom. Men det vil da være ønskeligt, at den praktiske Sagskundskab repræsenteres i videst mulig Udstrækning indenfor det Organ, der skal træffe Afgørelse med Hensyn til fremkommende Indstillinger om Sterilisationsindgrebs Foretagelse. I Overensstemmelse hermed er det foreslaaet, at der til Behandling af de fra Anstaltslederne fremkommende Indstillinger ned sættes et Nævn, bestaaende af en Dommer som Formand, en Socialpraktiker samt en Læge, der har Indsigt i psykisk-abnorme Personers Lidelser og Defekter, og som tillige f. Eks. gennem Tilknytning til offentlige Myndigheder har erhvervet sig Kendskab til de Vilkaar og Forhold, under hvilke saadanne Personer lever ude i Befolkningen, og den Forsorg, som bør komme dem til Del.

Med Hensyn til Udpegelsen af den heromhandlede Læge maa det være en Forudsætning, at der til dette Hverv ikke kan udpeges en Læge, der er ansat ved en af Aandssvageanstalterne. Ved en Ordning som den foreslaaede vil der opnaas ikke blot Medvirken af den særlige Sagskundskab, som Forholdene gør ønskelig, men tillige en væsentlig hurtigere Behandling af de paagældende Sager end efter den hidtil gældende Ordning, hvorefter Justitsministeren efter indhentet Erklæring fra Sundhedsstyrelsen og Retslægeraadet træffer Afgørelsen. Der vil derhos være skabt Mulighed for, at Nævnet uden at være bundet af Hensyntagen til Afstand og Tid i vid Udstrækning kan indkalde Indstilleren til mundtlig Drøftelse og derigennem faa Lejlighed til at faa den enkelte Sag mere udtømmende belyst, end hvor alene skriftlig Indstilling foreligger. Man forudsætter derhos, at Nævnet eller enkelte af dets Medlemmer i givet Fald kan foretage nærmere Undersøgelser af Forholdene paa Stedet, hvor paagældende opholder sig.

Er der i Nævnet ikke Enighed om